

På jakt etter skjønnheter og udyr

TEKST OG FOTO: FRANK HAUG

Sammen med storforlangende amerikanske jegere kan nordmenn med noe slankere lommebøker i utgangspunktet føle seg litt underdanige! Men det jevner seg glatt ut når jakterfaringer utveksles rundt et flammende sørafrikansk leirbål.

I slutten av oktober må du ut av køya klokka fem på morgenen hvis du skal få med deg den stemningsfulle soloppgangen.

SOLNEDGANG BLANT TORDENSKYER.

Et mer vakkert og intenst fargespill er knapt å finne i hele verden! Hvis man bare én gang i livet har prøvd å sitte på en afrikansk jaktcamp etter en avsluttet jakt dag, når solen er på vei ned i horisonten bak fjell eller bush, glemmer man det aldri. Lys, farger, lyder og lukter blir etset inn i sjelen for alltid. Dette er min andre tur til Sør-Afrika på ett år, og det blir garantert ikke den siste!

Etter middag samles jegere fra Norge og USA rundt det store bålet som hver kveld tenes i hagen utenfor spisesalongen. Svarte, tjærefylte trestokker brenner minst like godt som norsk tyri ved. Rundt varmen blir dagens jakter evaluert og erfaringer utveksles mellom nordboere og amerikanere. Og jaktguidene er naturligvis midtpunkt i selskapet. Noen har opplevd noe mer enn de andre, og i dag er det hjortejeger Dennis fra Wyoming som har vært den heldige.

Sammen med PH Meyrick Bowker og trakeren Oliver, ble Dennis tatt med til en elvedal med en 300 meter bratt åsrygg på den ene siden. De øverste fjellhyllene er utmerkede plasser for å speide etter dyr. Morgen og kveld søker anti-

loper og vortevin (warthog) mot vannkilden for å drikke og beite i den frodige vegetasjonen langs elvebredden. Flokker med springbuck er det hyppigste dyreinnslaget. Da trioen ankom området, var det tre timer igjen av jaktdagen.

Megagris. De slapp å vente lenge! Allerede ved ankomst befant det seg ei purke med fire halvoksnede unger nede ved elvebredden. Kvarteret senere oppdager Meyrick dyret de håpet å finne. En uvanlig diger galte var observert i området flere ganger, men med unntak av spansk bomskyting, var det ingen som hadde kommet til skudd på

Nasjonalblomsten Protea tilhører en artsrik blomsterfamilie. Mange ulike arter protea blomstrer i vinter- og vårperioden.

Ved den 800 km lange kystlinjen «The Wild Coast» langs Eastern Cape, ligger byen Port Elizabeth. Her gjør Per Arne Olsen fra Fredrikstad butikk med en gateselger i havneområdet.

den. Nå kom galten luntende sakte oppover mot grisefamilien. Avstanden var ennå 500 meter.

Meyrick bestemte at de straks skulle trekke lenger ned i åsryggen. Etter møysommelig og forsiktig klatring kom de ned på et flatt platå omtrent 150 meter fra flokken. Jaktguiden monterte skytestokken stødig i den harde bakken og hvisket til sin amerikanske gjest:

– Stay ready!

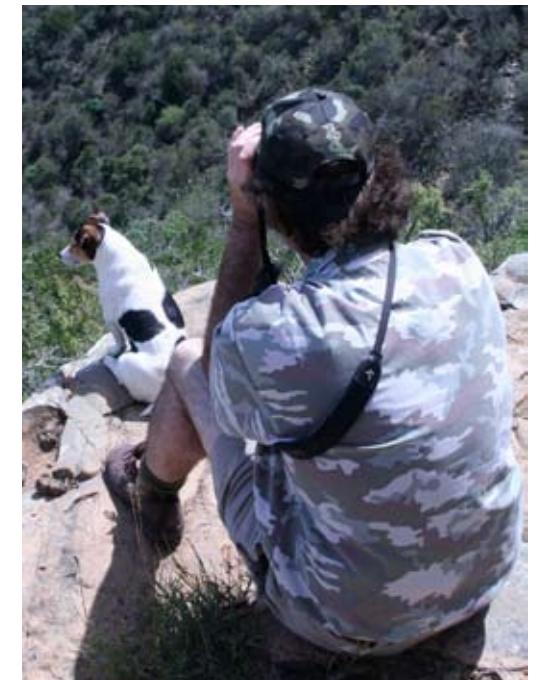
Dennis var ikke vond å be; med vante bevegelser ble Remington-rifla montert i venteanlegg. I korte glimt så de galten som fortsatt holdt stø kurs mot de fem andre vortevinene. Kvarteret senere stakk galten det stygge trynet fram i krattskogen 200 meter unna. Der ble den stående lenge før den steget forsiktig ut på den åpne arenaen. Purka virket irritert over besøket og gryntet høylydt. Galten ble værende på samme sted, men brått snudde den bredsiden til. Sekunder etter klasket ei tung .30–06-kule inn i dyrebogen.

– He dropped stright to the ground, gjenforteller Dennis for ørtende gang.

En bourbon med isbiter blir løftet triumferende opp mot den mørke kveldshimmelen. Griseskytteren har da også all grunn til å være fornøyd og kan feire dagens store begivenhet med god samvittighet. Vortevinet har eksepsjonelt store hjørnetenner til å være i Eastern Cape. På feltmessig måte (green measurement) blir de lengste gaflene målt til å være 14 tommer pluss. Det kvalifiserer til medalje av edleste valør og sikrer god plass i provinsens rekordbøker. Her anses et vortevintrofé å være meget god hvis hjørnetennene overstiger 11–12 tommer!

Verdensrekord? Det er også andre amerikanere som har satt spor etter seg på jaktfarmen. Året før gjestet Sondra Chancellor og hennes kavaler Thorn Kloof. Under ei jaktøkt på høylandet der blesbuck var hovedmålet, oppdaget PH Denham Bowker en black wildebeest (gnu) av usedvanlig grovt kaliber. Spesielt var det hornene han merket seg. Sondra lot antilopene med den karakteristiske hvite ansiktsmasken få gå i fred, og skiftet fokus mot det langt større dyret. Gnuen var oppmerksom på jegerne. Etter en kort ansmygning var de ikke kommet nærmere enn på 270 meters avstand. Da begynte oksa å bli svært urolig. Sondra monterte sin Steyr Mannlicher 7 mm Mag. i skytestokken, og trakk skuddet kontant. Den første kula traff litt for lavt, men en rask oppfølger satt perfekt i maskinrommet.

Jubelen ville nesten ingen ende ta da den opprømte jenta fikk syn for seg! Hornene på oksa var gedigne! Bossen ble målt til å være 16 tommer bred mens begge hornene var 68 3/4 tommer lange. I løpet av høsten 2008 vil det bli foretatt autorisert SCI-måling, og først da vil Sondra Chancellor få vite om trofeet er ny verdensrekord for black wildebeest.

Jack russell-terrieren Max følger spent med om det finnes kudu eller bushbuck i de bratte liene noen kilometer fra jaktcampen på Thorn Kloof.

JAKTREISER: Eastern Cape, Sør-Afrika

Denne kanonen er et historisk minne fra de mange grensekrigene på 1800-tallet. Forfedrene i Bowkerfamilien ble også hardt rammet.

Historisk jaktområde. Den første farmen på Thorn Kloof ble sett allerede i 1820. Miles Bowker overtok i 1840. Forfedrene til dagens generasjon ble snart involvert i en av de mange grensekrigene som raste på 1800-tallet. Under «The War of the Axe» i 1846 forsvarte 17 mann farmen mot flere hundre innfødte i flere dager, før de til sist måtte rømme stedet. Farmen ble dels brent ned, men etter at britene annekterte distriktet et par år senere, flyttet Bowkers tilbake og husene ble renoveret.

Jakt har alltid vært av stor betydning for familien. Men det var først i 1970 at den første gjestejegeren, en amerikaner, slapp til på safarijakt. I dag er jaktområdet som Bowkers disponerer på hele 500 000 da. Det er hovedsakelig sammenhengende terreng, og derfor kan mesteparten av dagen benyttes til effektiv jakt. Hit kommer det jegere fra hele verden, også mange nordmenn.

Frank Bowker, faren til Denham og Meyrick, forteller oss om antilopearten bonteboks spesielle historie:

– Tidlig i forrige århundre var bontebok nesten utryddet. På slutten av 1930-tallet fantes det kun 17 individer i området Bredasdorp i Western Cape.

Radarparet PH Denham Bowker og trackeren Sandini benytter kikkerten flittig under bestrebelsene på å finne det riktige viltet til klientene.

Tilveksten var elendig og arten ble totalfredet. Det så mørkt ut for bontebokens framtid. I 1940 ble min far Francis forespurt om han ville hente inn noen av dyrene til vår farm. Sju bontebok ble transportert de 80 milene til Thorn Kloof. Fem overlevde turen, to bukker og tre hunndyr. Til alt hell begynte disse straks å formere seg i de nye omgivelsene. I 1960 var stammen kommet opp i 200 dyr. Det ble da bestemt å fordele avlsdyr på flere forskjellige farmen her i distriktet. Dette sjakktrekket ble kronet med suksess, og nå begynte den særegne antilopen å formere seg i stor skala.

– Senere ble 17 bontebok returnert til National Bontebok Park i Swellendam. Andre ble sendt til Cape Point Nature Reserve nær Cape Town og til De Hoop Nature Reserve i Bredasdorp. Noen individer er også eksportert til dyreparker i USA, Tyskland og Abu Dhabi i De forente arabiske emirater, forteller Frank Bowker som har styrt farmen i 42 år.

Den første bonteboken som ble felt som trofédyr i Eastern Cape i nyere tid, ble skutt på Thorn

Etter en relativt kortvarig smygjakt fikk veteranen Richard fra USA denne flotte bonteboken på pent skuddhold. Ingen jubelbrøl der i gården, bare behersket feiring.

Fakta om Bontebok

Begge kjønn hos bontebok (*Domaliscus dorcas dorcas*) er hornbærende. Vekt voksent hanndyr opptil 85 kilo. Hunn ca. 5–10 kilo mindre. Skulderhøyde (hann) ca. 90 cm. Hornlengde, snitt 36–38 cm. Rekorden er 43 cm.

Bontebok er nær beslektet med blesbuck (*Damaliscus dorcas phillipsi*), der bukken har levende vekt på opptil 80 kilo. Bontebok har en karakteristisk hvit, «spøkelsesaktig» ansiktmaske som går helt opp mellom hornene, mens den hvite markeringen strekker seg opp til øynene. Den har oftest en liten, hvit panneflekk. Bontebok er generelt mørkere, og mer gyllen og rustfargen finnes over hele kroppen unntatt bakparten, som har et stort, ovalt hvitt felt (karakteristisk for bontebok). Den har også hvite «knesokker». Fargevariasjoner forekommer. Krysning mellom blesbuck og bontebok er ikke uvanlig. Avkommet kalles bontebles. Likevel opptrer de to artene i relativt atskilte områder, selv om begge prefererer å beite i gresslandskap. Blesbuck er mest tallrik i det nordøstlige Sør-Afrika, mens bontebok i dag finnes i stort antall også i Eastern Cape. Begge arter får én kalv i året. Levealder: om lag 11–12 år.

Det finnes også en lysere variant av blesbuck som benevnes blesbuck white. Disse antilopene trives best i områder med store grassletter.

Kloof i 1970. At dette området huser en godt forvaltet viltbestand, bør også følgende opplysninger underbygge. Blant trofeer som er bokført i provinssens ti-på-topp-lister, finner vi foruten før nevnte black wildebeest og warthog, også Cape grysbuck, white blesbuck, fallow deer, mountain reedbuck, black springbuck, Cape springbuck, red harte-

beest, oribi, bontebok, red lechwe, blue duiker, common waterbuck og Cape kudu. Det forteller det meste om kvaliteten på dette jaktområdet!

Bonte-klaff. Ettersom vi nordmenn har jaktfri dagen etter, takker jeg ja til tilbudet om å bli med «Richard» som observatør under jakt etter nettopp bontebok. Det er verdt å merke seg at de fleste amerikanerne i jaktlaget ikke ønsker å stå fram med sitt egentlige navn. I USA finnes det nemlig flere ekstreme antijakt-grupperinger, og det er faktisk forbundet med en viss risiko å stå fram med felte dyr og fullt navn!

Selv om det er grådisig, brygger det opp til en varm og lummer dag etter nattens kraftige tordenbyger. Som andre antiloper er ikke bontebok spesielt passive midt på dagen.

PH Denham og trackeren Sandini velger å starte opp bilen like etter frokost. Mens vi nyter natur og dyreliv fra sittebenkene oppå det åpne planet, bærer ferden mot skogkledde åsrygger nær elva Big Fish River. I motsetning til den nære slektningen blesbuck, trives bontebok dårlig i helt åpent landskap, forteller Sandini.

Som sin bror Meyrick, er Denham en hyggelig og meddelsom fyr. Engasjert forteller han om sin virksomhet som viltforvalter og jaktguide. Han er selv ivrig jeger og reiser ofte rundt i terrenge og kartlegger de forskjellige viltstammene. Det finnes et trettitalls jaktbare arter i området, og Denham er særlig på utkikk etter attraktive trofédyr. Ikke minst stiller amerikanske gjestejegere krav til kvalitetsjakt. Det er da også denne jegergruppen som forsyner seg mest fra øverste hylle!

– Du skal få hilse på noen riktig flotte bonte-

Mellom spennende jaktøkter fristes både to- og firbeinte til en dukkert i et rent og velfyllt svømmebasseng.

boker i dag, smiler han overbevist til Richard når vi smyer oss fram gjennom kratt og høyreiste treklynger. Brått braker det tungt inni greinjungelen! Dyr på flukt.

– The Grey Ghost, forklarer Denham når tre gråbrune kuduier traver av sted inn i skogdypet. Kuduene i Eastern Cape er noe mindre enn artsfrendene lenger nord i landet, men de byr på minst like utfordrende jakt.

– Inntørkede elveleier med tett kantvegetasjon, gjerne i tilknytning til små åsrygger, er gode kudu-biotoper, hvisker Denham.

– Bontebok, hveser Sandini og klapper Richard lett på skulderen. Snart oppdager også vi andre den mørkerøde skyggen som står inni glissen skog om lag 150 meter unna. Hvite ansiktsmasker avslører at det befinner seg minst fire dyr framfor oss. Til høyre for krattet er det ei åpen grasslette. Håpet er at bontebokene skal trekke den veien.

Denham og Sandini studerer dyrene lenge i kikkerten. De virker ikke spesielt sky, og snart beveger flokken seg oppover i det åpne landskapet. Sandini skraper forsiktig i bakken med en sliten joggesko. En liten sky med støv virvler opp og driver sakte mot de lange buksebeina hans. Væretrekket er perfekt. Langsomt og krumbøyd går vi framover, først Denham, så trackeren og Richard og til sist en like spent nordmann.

Vi er bare 120 meter fra dyrene, da Denham setter opp skytekjeppen raskt, vinker amerikanderen fram og hvisker:

– Skyt fort, bukkene kan stikke når som helst! Du ser den bakerste oxen? Den er stor.

Richard nøler ikke et sekund. Han ser bogbladet på dyret, og uten å nøle trekker han skuddet. Bonteboken rykker til, snubler noen få skritt framover og faller tungt mot bakken.

Sandini gliser og humrer mens Denham som har betraktet det hele i kikkerten, rekker den ene labben fram mot skytteren som virker uvanlig rolig. Veteranen på over 70 år har da også felt noen tusen dyr opp gjennom karrieren!

– Congratulation, this is a good one! Nice shooting.

Vi går fram til det flotte dyret. Kula har rammet det høyre bogbladet. Richard er nok glad, men samtidig utrolig behersket. Denham har målebånd i jaktvesten, og de V-formede hornene blir grundig målt. Jaktguiden måler begge hornene til å være over 40 cm. Det mangler bare en tomme (25,4 mm) på at oppsatsen snuser på rekorden!

Grisebom. Undertegnede har i utgangspunktet ikke bestilt noen jakt denne dagen. Men hyppig synskontakt med blesbuck og warthog under bilturen hjem mot farmen, gjør fristelsen for stor. Ingen av disse artene er registrert på min relativt korte skryteliste.

Når vi nærmer oss en liten dal, oppdager Sandini en stor warthog på motsatt side. Kraftige hjørnetenner strutter oppover på hver side av grisetrynet. Den er ikke i nærheten av kjempegalten som Dennis parkerte dagen i forveien, men absolutt en respektabel sak! Avstanden er nærmere 400 meter. PH Denham ser spørrende på meg i bilspillet og minner om at han har en flattskytende

Howa Hunter .270 Win. hvilende i stativet bak setet. Richard oppmuntrer til ugjerning, og jeg er ikke akkurat vond å be. Sandini og jeg hopper ned fra bilen, og med Denham som speider i front, begynner ansmygningen. I ly av spredte treklynger lister vi oss hurtig fram mot dyret. Først ned i dalen og deretter bærer det slakt oppover. Tornete trær er de reneste piggrådstengsler, men heldigvis er det såpass langt mellom dem at det går greit å manøvrere forbi.

Den profesjonelle jegeren er stadig oppe med kikkerten, for så å an vise hvordan grisen beveger seg. Brått brøler og braker det i en tett skogklynge under 150 meter unna. Nok en gang er det kuduokser som har oppdaget oss. Nå galopperer de av sted og dette skremmer naturlig nok også grisen! Denham løper fram i ei glenne og plasse-

rer skytestokken hurtig i bakken. Jeg løper fram, monterer sniperen i trekrysset og prøver å finne dyret i kikkerten. Vortesvinet kommer fram i en åpning om lag 200 meter unna og stanser der.

– Kick him in his shoulder ...

Det er lettere sagt enn gjort. En lei sidevind gjør meg ustødig, og jeg føler meg lite komfortabel med uvant langt hold. Prøver å låse trådkorset høyt i skulderen på grisen. Når skuddet smeller, ser jeg straks at kula treffer over. Ei støvsky i bakken bakenfor dyret avslører kulenedslaget. Vortesvinet setter av sted i en vanvittig fart med halen rett til værs. Når vi kommer fram til skuddplassen, er det ikke en eneste bloddråpe å finne. Ingen overraskelse akkurat.

– You will take him next time, trøster Denham og lager en liten glippe mellom tommel og pekefinger. Det betyr hårfin bom. Det mislykkede skuddet

Vortesvinet dukket opp fra sitt hvilested i krattet, men heldigvis for galten hadde jegeren annet jaktørend denne dagen!

Brødrene Denham og Meyrick Bowker har en håndfull jack russell-terriere i hundestallen. Her har de jaktlystne krabatene tatt livet av en «Rock Dassie» – et 3–4 kilo tungt rotteliknende dyr som trives best i fjell- og klippelandskap.

svir likevel under hatten. Grisetrynet ville så absolutt ha pyntet opp på kontorveggen. Dessuten er det andre gang jeg har misset på galte i Sør-Afrika. Mye takket være lån av fremmede børsere!

For liten. Fire dager senere og våre amerikanske jegervenner har reist. I mellomtiden har norske jegere skutt både warthog, impala og kudu, men ingen av imponerende størrelse. Det er igjen min tid for å prøve børsa. Mens Meyrick loser nyankomne Alberto fra Italia på kudu-jakt, reiser jeg med Denham for å kikke etter et reallimpalatrofé.

Vanligvis lever Afrikas mest tallrike antilopeart i flokk, hvor en stor bukk holder et harem med

Under jaktene i Eastern Cape er det store sjanser for spennende jakter på black wildebeest (gnu).

titalls hinder. Nå som det snart er tid for kalving, kan både bukker og hinder opptre i separate småflokker.

Denham har lånt meg .270-sniperen, og etter trettittalls prøveskudd på forskjellige avstander føler jeg meg langt mer komfortabel med rifla enn under grisejakta. Det er bare tre timer til det mørkner når vi smyger av sted mellom kratt og buskas. Temperaturen er behagelige 26 pluss. Jaktstøvleene er erstattet med sandaler. Under fjorårets jakttur ble jeg overbevist om at man skal være svært uvøren for å pådra seg et slangebitt!

Jeg holder meg i bakgrunnen mens tracker Sandini leder den første smygingen. Kvelden i forveien hadde han observert flere store impalabukker i dette området. En av disse skal ha horn på omlag 80–85 centimeter, så spenningen er påtagelig. Landskapet er en blanding av flate grassletter kranset med små koller med store ansamlinger av kratt og trær. Det eneste jeg savner er kjempedigre shepard-tree som det er flust av i Limpopo. Disse gir til en viss grad referanser om retninger!

Brått gir Sandini stoppsignal med ene hånden. Han vinker fram Denham og begge blir stående på huk og studere «noe» i kikkertene. Snart oppdager også jeg fire store impalabukker, der de går og beiter i all fordragelighet på en liten slette om lag 250 meter unna.

Vi venter og venter. Etter fem minutter kommer Denham tilbake og informerer meg om hvordan vi skal ansmyge antilopene. Den store bukken har de ikke sett, men den kan jo befinne seg inni kant-

vegetasjonen. Vi kryper fram i ly av et lite søkk. Denham hvisker at bukkene kan befinne seg under 100 meter foran oss, bak noen tettvokste busker. Spenningen stiger under jakthatten. Samtidig kjenner jeg en svak bris mot ansiktet. Værtrekket står gunstig der vi ligger.

Det rører seg bak buskene! En av bukkene stikker hodet ut fra krattet og stirrer rett mot oss med ørene i giv akt. Men den kan umulig ha fått vært av oss. Snart begynner den å nappe i blader og viser oss ingen interesse. Like etter dukker de tre andre fram. Denham hvisker:

– Bukk nummer to fra venstre er størst, men hornene er neppe over 80 centimeter.

Jeg studerer impalaen lenge i kikkertsiktet, og tar til slutt en avgjørelse. Bukken er ikke av de helt store, så jeg takker nei til tilbudet om å skyte. Denham aksepterer avgjørelsen og er fortsatt blid som ei sol. Han vet at jeg har impala på veggen fra før, og at ønsket er et eksemplar som er mye større.

Vi leter én time til etter storbukken, men avbryter jakta tvert da Meyrick kommer med en gladmelding på radioen.

Albertos lykkedag. Etter en halvtimes humpete biltur er vi framme hos en lykkelig jegertrio. Alberto har fått en drømmestart på sin jakt. Han har felt en diger kuduokse. Det var Meyricks tracker Oliver som oppdaget kjempen på kanten av en bratt ås. På gebrokkent engelsk forklarer Alberto hendelsesforløpet:

PRIVAT FOTO

Området rundt Thorn Kloof har den tetteste bestanden av Eastern Cape kudu i den sørlige delen av Sør-Afrika. Italienske Alberto sikret seg dette flotte eksemplaret halvannen time før sola gikk ned. Hornlengdene er godt over respektable 50 tommer.

– Vi klarte å smyge oss inn på 150 meter. Meyrick fortalte meg at det handlet om en uvanlig stor okse. Den gikk i følge med to andre, og heldigvis merket ikke dyrene oss før det var for sent.

Alberto la kinnet mot kolben, studerte bukkene i kikkertsiktet og søkte intenst etter «The Big One». Da snudde kuduene seg og ble nesten skjult bak et kratt. Men stadige bevegelser bakenfor tydet på at det bare handlet om sekunder før de ville blotte seg på nytt. En av oksene kom fram, men Meyrick så straks at det ikke var den største. Etter to-tre minutter ulidelig venting, kom sjefen selv

ut fra krattet. Alberto konsentrerte seg hundre prosent om treffpunktet og ofret ikke hodepraktet det minste blikk. Dyret stod helt stille, kikket ut i intet. Avstanden var fortsatt 150 meter, men italieneren hadde kanonanlegg, og visste – før avtrekket – at det måtte bli et godt treff. Kuduen sprang 50 meter før den veltet over ende. Noen kraftløse spark og den var død.

– Jeg har med noen gode rødviner hjemmefra, og en av dem har jeg lagt i kjølebagen bak på bilen, sier skytteren. Alberto. Til daglig driver han druegård og vinproduksjon i Nord-Italia.

I slike omgivelser er det gode sjanser for å påtreffje både kudu, bushbuck og bontebuck. Under grensekrigene på 1800-tallet var elva Big Fish River frontlinje mellom de kjempende partene.

I motsetning til den gaupeliknende caracalen, er leopard et sjeldent innslag i Eastern Cape. Dette individet «forsov» seg da jegere på fotosafari passerte under hviletreet!

– Har dere lyst til å dele en flaske Barolo med meg?

Ingen protesterer. Dette må feires. På telefon anviser Meyrick hvor slakterne skal reise for å hente den flotte kuduen. Med krøllete hornstenger som snurrer over 1,30 meter til værs, har Alberto sikret seg et usedvanlig flott trofé.

Selv om det ikke var nordmenn som hadde størst uttelling på denne turen, var vi mer enn fornøyd med oppholdet. Flere av oss er en blanding av jakt- og safariturister, og ingen utpregede troféjegere. Det er nå bare slik; har du en gang vært i et miljø og omgivelser som du ikke finner andre steder i verden, så vil du resten av livet all-

Et norsk jaktlag skal reise hjem, men først må troféfangsten klargjøres for levering til lokal preparant. Det tar normalt opptil ett års tid før montasjer og horn/skaller på plate ankommer jegerens hjemsted. I noen tilfeller lenger.

15 år gamle Per Arne Johansen fra Hemnes i Akershus har nettopp skutt sin første impala. Det oser stolthet og jaktglede av tenåringen som garantert er fanget av jegerlivets gleder for alltid.

tid lengte tilbake. **Afrikafeber er en sykdom som biter uheldredelig hardt!**

Preperant John Peacock (til høyre) startet Taxidermy Africa i den lille byen Humansdorp i 1990. Selskapet er viden kjent for sine naturtro montasjer.

Fakta om reise og jakt

EASTERN CAPE (EC) som er Sør-Afrikas neste største provins (169 580 km²), huser et mangfold av viltarter. Det er muligheter for å jakte opptil 40 forskjellige viltarter i alle kategorier og størrelser, avhengig av hvilket område du velger og hva jaktkontoen din tåler. I motsetning til i flere andre sørafrikanske provinser (særlig Limpopo i nord) foregår det meste av jakten i store friområder.

Rundt og øst for Port Elizabeth finnes det godt om bushvilt som kudu, bushbuck, impala og warthog (vortesvin), men enkelte jaktområder har også godt innslag av steppevilt (wildebeest, blesbuck, springbuck m.fl.).

Hovedstaden i EC er Bisho. Folkegruppen xhosa som bl.a. Nelson Mandela tilhører, kommer fra denne provinsen.

Prisnivå. Fly er oftest ikke innregnet i prisen fra turoperatøren (2008: ca. 9000–10 000 NOK Oslo-Johannesburg-Port Elizabeth t/r), avhengig av sesong og verdenspriser på drivstoff. Vår flyreise (november 2007) kostet kun hyggelige 8000 NOK. Vi ble hentet/levert på flyterminalen av representant for Bowkers Safari.

Jakt på forskjellige antilopearter, villkveg, vortesvin m.m. (Plains Game) behøver ikke koste skjorta! Noen norske operatører tilbyr pakketurer med fly inkludert til fast pris, hvor opptil fire-fem dyr (også hunddyr) er inkludert. Slike turer kan koste under 20 000 NOK, men de er mindre fleksible. Dessuten er trofeene gjerne mer beskjedne!

Se deg aldri blind på «billige tilbud» fra turarrangører! Krev presise svar på hvilke kostnader som kan komme i tillegg (troféavgifter, forsikringer, tips, preparantarbeid, hjemsendelse av trofé m.m.).

Det arrangeres ikke jakt på The Big Five i EC. Unntaket er en svært begrenset jakt på Cape bøffel.

Valuta Rand (0,65 NOK per juli 2008).

I Eastern Cape er det caracal og sjakal som er de hardeste predatorene på impala. Ettersom dette er Afrikas mest tallrike antilope, er den også den billigste å jakte på.

Husk vaksiner. Glem ikke å ta nødvendige vaksiner og få malaria-forebyggende tabletter. Senest tre måneder før avreise må alle nødvendig sprøyter være tatt. I Norge finnes en topp oppdatert ekspertise på dette området. Sjekk Reiseklinikken i Oslo, som kan gi presise svar på hvilke vaksiner du trenger: www.reiseklinikken.no eller tlf. 22 99 15 80. Da kan du spare unødvendige utgifter. Og glem ikke at Sør-Afrika er et aids-befengt område! Styr unna sex.

Sikkerhet. Kriminaliteten i Sør-Afrika er høy! For din egen sikkerhet anbefales det ikke å benytte offentlige kommunikasjonsmidler (buss og tog). Beveg deg heller aldri i bydeler/områder som ikke er klarert hundre prosent av turarrangøren.

Våpen/ammunisjon. Dersom ikke outfitter bistår deg, kan det være problematisk å tolle gevær inn/ut på flyterminalen i Johannesburg. Derfor anbefales det på det sterkeste å reise med turarrangører som sørger for at du får nødvendig hjelp med våpen ved ankomst. I Johannesburg kan du også hyre folk som hjelper deg med våpeninn- og utsjekk. Kostnad ca. 800-1000 NOK, avhengig av tidspunkt på døgnet. NB: Mange outfittere i EC leier ut våpen og ammunisjon.

Elgrifla duger utmerket for å skyte mellomstore villkveg, antiloper og vortesvin. Nedre grense kan trekkes ved kaliber .270. Vær oppmerksom på at det ofte blir lange skuddhold i åpent landskap. Velg tunge og gode kulekonstruksjoner. Merk at avstandsmåler tilrådes på det sterkeste; det er lett å undervurdere avstander i åpent lende med lav vegetasjon.

Turarrangør. Vår reise som ble arrangert av Abiku safari og jaktreiser, ble organisert som smygjakt etter at det aktuelle viltet var observert fra utkikkposter. Avstandene er så store, at det er påkrevet med en del bilkjøring mellom jaktområdene.

Kontakt

Abiku safari og jaktreiser
Boks 103, 1662 Rolvsøy, lf: +47 9328 2730 (Alf) eller +47 9323 5094 (Lars). E-mail: epost@abiku.no. Web: www.abiku.no

Jakt sesong. Jakt hele året, men den optimale perioden er i vinterhalvåret april-oktober.

Prisnivå 2008 (omregnet ca. til norske kroner)

Du bør kalkulere med et budsjett på minimum 30 000 NOK for en fem til sju dagers godt tilrettelagt jakttur. I hvert fall hvis du ønsker å skyte fire-fem hunddyr av forskjellige arter. Merk: Det er mulig å kjøpe rimelige pakketurer av en ukes varighet, som innbefatter «billige dyr» som impala, springbuck og warthog. Total pris ca. 18 000 NOK. Plains Game kan også tilknyttes safari, fiske, bybesøk etc. Alt etter eget ønske og behov.

Noen trofépriser Bowkers

(2008: norske kroner)

Black Wildebeest:	5 500
Blue wildebeest:	5 500
Blesbuck:	2 145
Blesbuck white:	3 300
Bontebok:	8 600
Bushbuck cape:	4 900
Cape grysbuck:	6 500
Caracal:	7 200
Duiker Grey:	1 760
Duiker Blue:	6 600
Eland Cape:	14 200
Eastern Cape kudu:	6 000
Oryx:	7 700
Impala:	2 310
Mountain reedbuck:	2 500
Red hartebeest:	5 200
Sebra Burchells:	7 000
Springbuck cape:	2 100
Springbuck black:	3 200
Springbuck white:	5 000
Steenbuck:	1 700
Vaal rhebuck:	7 500
Warthog:	2 100
Waterbuck common:	11 800

Nyala: pris på forespørsel

FOTO: DENHAM BOWKER

Sondra Chancellor fra USA kan ha satt ny verdensrekord for black wildebeest med dette uvanlig store trofeet hun sikret seg på Thorn Kloof